

Liepāja – pietura

EGONA ŽIVERTA FOTO

| 1.lpp.

Par prāmja biļetēm bēgļiem no Ukrainas nav jāmaksā, kompānija "Stena Line" tās viņiem atvēl bez maksas, ceļā apmaksājot arī brokastis un pusdienas.

"Saprotiet, pats trakākais, ka viņi ir ļoti lepnī. Kad tu nopērc ēdienu, viņi raud, jo kauns to pieņemt. Ir bijuši cilvēki, kuriem nav pat 50 centu, lai autoostā samaksātu par tualetes apmeklējumu," teic Svetlana.

Daudzi bēgļi ved sev līdzī savus mīļus – kaķēnus un pieaugušus minčus, suņus, pat mājas žurkas, šinšilas un papagaiļus. Ne viens vien piedzīvojis Krievijas armijas organizētās "filtrācijas" noņemnes un deportāciju uz agresorvalsti. "Tās bēgļu ģimenes, kurās ir vīri, bēgšanas caur Krieviju, pārējie izbraukuši no Ukrainas. Pārsvārā viņi nezina, uz kuriem dodas, proti, lielākā daļa brauc uz dullo," spriež Kirils, skaidrojot, ka daudziem nav neviena, kas viņus Vācijā sagaidīs, nav saprašanas, kur viņi mitināsies, utt.

Tāpēc Liepājas brīvprātīgie viņus arī konsultē, neiesakot doties uz Vācijas lielajām pilsētām, jo to iespējas uzņemt bēgļus jau esot izsmeltas.

Arī "Kurzemes Vārds" uzklau sa vairākus bēgļus, kas nezina, kurp Vācijā tālāk viņu ceļš vedīs. Ģimene no Odesas – vecmamma, 15 gadus vecais mazdēls un viņa mamma – sākotnēji bēguši uz Poliju, taču mājokļa cenas tur krasi pieaugušas, tāpēc nav varējuši atļauties īrēt dzīvokli. Tālāk devušies uz Latviju, nedēļu padzīvojuši Rīgā, pēc tam pārcēlušies uz Jelgavu, taču arī šeit dzīve izrādījies pārāk dārga. Nu viņi nolēmuši doties uz Vāciju.

"Taču mēs gribam atgriezties Odesā," saka pusaudzis.

Cita ģimene ar diviem maziem bērniem – sešus un divarpus gadus vecām meitām – martā no Berdjanskas devušies pie vecvecākiem uz Mariupoli, ko maijā okupēja Krievijas karaspēks. No turienes caur Krieviju, vispirms izejot "filtrācijas" procedūru, ar savu automašīnu jūnija sākumā devušies uz Latviju. "Tur [Mariupolē] joprojām ir šausmas – nav ne elektrības, ne gāzes," pastāsta abu meitu mamma Aņa, norādot, ka okupētajā pilsētā palikuši viņas vecāki un vecvecāki.

Ģimene vēl nebija pārliecināta, vai paliks Vācijā vai tālāk dosies uz Franciju. "Var teikt, ka braucam uz nekuriem. Nezinām, kā būs ar dzīvesvietu. Naudas īrei nepietiks, bet dzīvot kādā ģimenē

Brīvprātīgie palīgi vairākas reizes dienā dodas uz Liepājas autoostu, lai sagaidītu ukraiņus. No kara plosītās valsts bēg dažādu vecumu cilvēki – gan māmiņas ar maziem bērniem, gan pusaudži un sirmgalvi.

ar diviem maziem bērniem ilgstoši arī nebūs iespējams. Jā, par tālāko ir bail... bērnu dēļ," teic Aņa.

"Katru dienu vienkārši sadegam"

Liepājā tā saucamajiem tranzīta bēgļiem brīvprātīgi palīdz ap 30 cilvēku, to skaitā ukraiņi, kas, karam sākoties, savu valsti pamesta jau pirms dažiem mēnešiem un nu raduši patvērumu mūsu pilsētā. Brīvprātīgie sadarbojas ar jauniesu organizācijas "Young Folks" pārstāvjām, kas bēgļus sagaida Rīgas autoostā un pēcāk liepājniekiem paziņo, kad, cikos, cik daudz šo cilvēku un ar kādu autobusu Liepājā gaidāmi.

Brīvprātīgie sadalījuši savus pienākumus – daļa bēgļus pārveda no autoostas līdz prāmja terminālim, kur viņus savukārt sagaida pārējie palīgi ar siltu zupu, sviestmaizēm, kafiju un tēju, jo uz prāmja bēgļi pie maltītes tiek tikai nākamajā rītā.

Kādā ēdināšanas uzņēmumā brīvprātīgie ik dienu iegādājas 20 litrus zupas, bet sviestmaizes gatavo paši. Trešdien palīdzes bija sasmērējušas vairāk nekā 70 maizīšu.

Bēgļu plūsma, kas tranzītā caur Latviju dodas uz Vāciju, nemazinās.

Liepājas brīvprātīgie spriež, ka nepilna mēneša laika palīdzē-

juši vairāk nekā tūkstošiem bēgļu. Latvijā valsts atbalsta tikai tos no kara bēgošos, kuriem mūsu valsts ir galamērķis. Tāpēc brīv-

prātīgie Latvijā saorganizējušies, lai sniegtu atbalstu un sarūpētu ēdienu arī caurbraucējiem. Sākumā liepājnieki šim mērķim

pārtiku pirkuši par savu naudu, taču jau pavisam drīz sapratuši – ja tā turpinās, tad nevarēs vairs pabarot savu ģimeni. >>

ES DOMĀJU TĀ: VAI PĀRDZĪVOJAT PAR UKRAINU?

Kristīne Sermola – māmiņa:
– Sākumā ar ģimeni centāmies materiāli

atbalstīt ukraiņus, ziedojot gan apģērbu, gan pārtiku un dažādas sadzīves lietas. Teicu vīram – aiziet! – kraujam kastēs un vedam viņiem visu nevajadzīgo prom, viņiem noderēs vairāk. Vīrs ar darba kolēģiem vēl pabija pie Polijas robežas un palīdzēja, kā vien varēja. Tagad skatāmies uz to visu savādāk, uzskatām, ka mūsējie ir mazliet par tālu aizgājuši. Ir sajūta, ka beigās mēs paši būsim cietēji. Visvairāk mani biedē tā karogu plivināšana, cenšoties izaicināt krievus.

Aivars Galbaliņš – elektriķis:

– Karš arī mums nepatīktu, ja būtu Latvijā, tāpēc, jā, es noteikti pārdzīvoju. Skumji, ka Ukrainā tā notiek. Atbalstīt ukraiņus personīgi gan vēl nav sanācis. Visvairāk

nepatīk tā neziņa, ka nevar jau zināt vai tas viss neatnāk līdz mums. Neteikšu, ka tā ir bailu sajūta, bet drīzāk nedrošība par rītdienu.

Elva Jestromska – pārdevēja konsultante:

– Jā, es pārdzīvoju par Ukrainu, man ir žēl tos cilvēkus, bet krievus arī žēl. Kopā ar ģimeni mazliet atbalstījām bēgļus, nododot drēbītes. Es iekšēji domāju, ka uz mums tas neatsauksies, un es neuztraucos par to. Abu pušu vietā censtos izbeigt karu, tauta viena neko neizdarīs, prezidentiem savā starpā ir jāsarunājas.

Ilze Cunska

– pārdevēja:
– Ziedoju dzīvniekiem, kā arī pārtiku un drēbes ukraiņiem, cik tas

ir iespējams, es palīdzu viņiem. Neko citu šobrīd nespēju, jo man nav tādas patības, lai spētu pie sevis pieņemt bēgļus. Iekšēji jutos

slikti, skatoties uz to, kas notiek Ukrainā, kā tiek izpostītas pilsētas un ciemi, kādas zvēribas ar cilvēkiem izdarītas, ļoti pārdzīvoju. Ukraiņu vietā rīkotos tāpat, jo sava dzimtene ir jāaizstāv, nedrīkst savu zemi tā vienkārši atdot. Atkāpšanās ceļa nav.

Jānis – iekšlietu ministrijas darbinieks:
– Viennozīmīgi pārdzīvoju par Ukrainu.

Ziedojām drēbes, sniedzām arī finansiālo atbalstu. Ukraiņu vietā rīkotos ļoti līdzīgi, mēs Latvijā jau esam bijuši zem okupantu karogiem, un es negribētu, lai mani bērni piedzīvotu to pašu. Bez variantiem, sava valsts ir jāaizstāv un jācīnās. Protams, ka kaut kādā ziņā ir bailes par mums, neaizmirsīsim, ka mēs robežojamies ar divām agresoru valstīm, kas ir Baltkrievija un Krievija. Uzskatu, ja mēs nebūtu NATO dalībvalsts, tad mēs būtu šobrīd turpat, kur Ukraina.

INGŪNA ŠTAJŅINA
EGONA ŽIVERTA FOTO